

Espanyols o d'esquerres a Catalunya?

written by Josep Lluís de Villasante | 16 d'agost de 2016

Alliberament nacional i alliberament social no són necessàriament sinònims. De fet, depèn de cada situació concreta i de cada procés d'alliberament en concret (normalment en funció dels finançaments i els aliats internacionals), pel que poden compartir una molt bona part del camí, tot el camí, un tros no massa gran, un tros petit o potser cap. Ara bé, també és cert que tots els processos revolucionaris mundials que han tingut temporalment un cert èxit, però, tenien un component nacional molt important ("Patria o muerte, libertad").

Sincerament, crec que en el cas de Catalunya es poden compartir sinó tot, molt bona part del camí. Només cal adonar-se'n de qui i què hi ha a l'altra banda. Si parlem d'oligarquies opressores no són comparables la catalana de l'espanyola, per molt que comparteixin trets en comú. D'altra banda, a Espanya no hi ha cap opció de canvi "revolucionari" que obri les seves estructures de poder a una real participació popular amb més o menys intensitat. No és així en el cas de Catalunya. Cal recordar els milers i milers de persones que defensen l'opció de la independència a les manifestacions del carrer i amb el seu vot a les diferents opcions que la porten al seu programa.

L'autèntica oposició al govern del PP amb alguna possibilitat d'èxit i de canvi real és la que representen les forces de canvi del parlament de Catalunya: PDC, ERC i CUP. Penso, com en Ramon Cotarelo, que l'única revolució en marxa a l'estat espanyol és la catalana (autèntica oposició al govern del PP). Llastimosament d'altres podrien incorporar-se i matissar les coses, però no ho fan. Quintacolumnisme espanyol? Infantilisme revolucionari? Ambdós alhora?

El gran trauma per a la gent catalana que és d'esquerres i no és independentista és que ha i **haurà triar entre ser d'esquerres o ser espanyol**. A Catalunya ser espanyol i d'esquerres avui ja és un oximoron i cada cop ho serà més. L'excusa de que els antics convergents hi són, cada cop tindrà menys cobertura i acceptació popular, com la tindrà pels del PDC el processisme sense data de caducitat.

Cal triar, i per a mi **alliberament nacional i social a Catalunya van de la mà**, almenys amb un grau molt elevat. Recordeu que volem una República democràtica (on hi seran presents dretes i esquerres). Qui vol realment una República a Espanya amb la boca grossa? Quines opcions hi han d'aconseguir-la a curt termini? Sincerament crec que el trencament de l'Estat espanyol i la independència de Catalunya, amb tot el que això significa, és la millor opció pels que volen canviar Espanya des d'una perspectiva realment d'esquerres. Frenar als catalans independentistes, impedir que puguin continuar el seu camí, sempre que les urnes ho avalin, és treballar per a la permanència de l'estatus quo espanyol.

L'opció d'un canvi real de paradigma no es divisa a l'horitzó espanyol. Frenar l'impuls català per compassar-lo en solidaritat amb el ritme de canvi espanyol no ha funcionat mai, s'ha acabat diluint o esclafant. Hi masses exemples històrics que ho avalen.

Espanyols o d'esquerres?, *that is the question my friends*. No defugiu més la pregunta, si us plau, i si la resposta és: espanyols!, hi teniu tot el dret, però defenseu la vostra opció nacional de forma honesta i compartiu amb tota la resta dels vostres conciutadans el canvi radical que per les classes mitjanes i populars suposa des d'una perspectiva d'esquerres a Catalunya (i a Espanya). Potser algú us entendreà.